

ממעין השיראה

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא וראדזין זלה"ה

העלון נתנדב לע"ר רבותינו הקדושים
ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

פרשת
ראה

עלון
מס' 148

מתוך השיעור בספרי רבותינו זי"ע
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בית יעקב (הבולל) פרשת ראה

(מגילה כ"ה א): כאשר הד"ת מתעמלים ונילושים בנפשו וליבו של האדם עד שמבין ומשיג בהבנה עצמית ומרגיש את הדברים באופן שהוא כבר תורת עצמו ונובעים מליבו מתוך שהתאחד והתעצם עימן, ואז הוא מרגיש שהוא חלק מאוחד עם הד"ת, אז יכול לבוא לידי גבהות לב לאמר הנה אני שוה בשוה עם התורה והרגשתי והבנתי וטוב טעמי ודעתי בדרגת תורה המה ואין דבר ה' ותורתו עליון וגבוה ממני, וע"ז באה האזהרה "שמעו והאזינו - אל תגבהו" שאף שמצוה אַתָּה להאזין אל הד"ת עד פנימיותם, אבל עם זאת חלילה אל תגבה לבך מזה, כי עודך לא הגעת ובאת לשורש הד"ת עד תכליתו, באשר כי דברי ה' הם נובעים ומאוחדים בו י"ת וכשם שהוא אין סוף ובלתי בעל תכלית וגבול כן דבריו חיים וקיימים ואין להם גבול ומידה והינם אין סוף, וע"כ עליך לדעת ולהביט אליהם כאילו הם גזירות שאין לך בהן תפיסה והבנת הטעם בשלימות, כי דבר ה' תמיד יש בהם פירוש למעלה מפירוש וטעם למעלה מטעם, באשר הם נובעים ומאוחדים באלוקים חיים וע"כ הם תמיד בגדר גזירה וחוק אלוקי נעלה ממך שאין לך בהם התאחדות של הבנה מושלמת משלך, ואל תגבה דעתך לומר שהגעת אליהם עד תכליתו.

יש להתמשך אחר הד"ת, ולא להמשיך את הד"ת אליו לדורשם כחפץ ליבו.
דבר אחר, שמעו לדברי תורה ואל תגביה את אזניך משמוע דברי תורה. שלא יחפון האדם להתגדר דברי תורה לדרשם. רק להציגם צרור כהוייתן וכן יקצע אותם בלבו לאמתו: הפירוש השני על דברי הכתוב הוא, שיאזין האדם אל עומק כונת הד"ת להבינם כמו שהם מתוך ביטול הבנת והרגש עצמו, אשר ע"ז צריך יגיעת נפש, ורק כך יקלטו הד"ת לאמיתן בלב האדם שישתנה האדם ויתמשך אל הד"ת, אבל לא יגביה האדם עצמו מהד"ת להמשיך את הד"ת להאזנת עצמו דהיינו להבנת ודעת של עצמו, שיתן ויכניס הרגש ודעת שלו בתוך הד"ת, שזה נקרא שהוא מגביה עצמו על הד"ת, כי אף שמן החוץ נראה שהוא מכניע

המגביה עצמו מן הטוב לעשות מה שליבו חפץ. אז גם בעת התיקון לא יהיה חלקו בטוב, וכל הטוב יהיה עליון ורם ממנו.

ראה אנכי נתן לפניכם היום צרכה וקללה. (צמדרש רצה ס"ב) זה שאמר הכתוב (ירמיה י"ג ט"ו) שמעו והאזינו אל תגבהו כי ה' דיבר. מהו שמעו והאזינו וגו'. אמר רבי תנחומא, אמר הקצ"ה שמעו לדברי תורה ואל תדצרו גזוהות. כי ה' דבר. והיכן דבר. תועבה ה' כל גבה לז. דבר אחר שמעו לדברי תורה ואל תגביה את אזניך משמוע דברי תורה כי ה' דבר. והיכן דבר. מסיר אזנו משמע תורה גם תפלתו תועבה. דבר אחר שמעו לדברי תורה והאזינו לדברי תורה. מהו אל תגבהו. אל תגבהו את הטובה מלצוא צעולם כי ה' דבר. והיכן דבר אם תאכלו ושמתם טוב הארץ תאכלו (דברים רצה פ"ד ס"ב).

"האזנה" הוא להעמיק בהבנת פנימיות הד"ת

'שמעו' הוא שהאדם יטה אזנו לפשיטות חכמת דברי תורה. ו'האזינו' הוא שהאדם ימשיך זאת לרצונו להציט לפנימיות: 'שמיעה' הוא הבנה לפשוטן של דברים לדעת את מובן הדיבור אליו, אבל 'האזנה' הוא לקלוט את הדברים עד עומקן בטוב טעם ודעת, עד שהדברים יהיו נובעים מליבו ומובן ומורגש בנפשו, ואז נקלט הדיבור אצל האדם עד שנעשה לעצם מעצמו ונקרא חכמת האדם ותורה דיליה בהיות שהוא עצמו נובע דברי תורה ותורת ה' בליבו, ואין דעתו והרגשת ליבו בנפרד מהדיבור רק הדיבור נקלט ומעובד בנפש האדם ונילוש בפנימיותו, וזהו תכלית ושלמות הכונה העליונה בנתינת התורה לישראל שיתערב התורה בנפשותם ויהיו הם בעצמם תורה עד שטבע ותכונת נפשותם תרחש וינבע ד"ת ורצון השי"ת ישכון בהם רצונו כרצונם, ויתקיים בהם הכתוב "ושכנתי בתוכם" ממש.

גם אחר ההבנה והשגה צריך לדעת שדברי ה' הם גזירות ולמעלה מתפיסת אדם

ומזה יוכל האדם לצא לידי גאות לומר הלא תפמתי וצאתי על טעמי דברי תורה. על זה נאמר אל תגבהו אל תדצרו גזוהות. כי מדותיו של הקצ"ה אינם אלא גזירות

עצמו אל התורה, אבל עפ"י האמת הרי הוא מגביה עצמו עליהן וחושב שמחשבתו ודעתו הוא העיקר והתורה ודעת ה' מתמשכים ומתפרשים לפי צבינו וצלם דמות תבניתו.

המגביה את הד"ת ממנו ואינו נמשך אחריהם מתנתק עצמו מהטובה שלא

יהיה לו הכרה בטובת ה' גם בעת התיקון

דבר אחר אל תגזרו את הטובה מלצוא בעולם. כי לא יאמר האדם מאחר כי צדק יצרר הקצ"ה כל מעשה ישראל לטוב. אם כן זה גדול ממה שיעשה האדם צוונה. אכן כי על זה נותן הקצ"ה מדה צמדה, כי מי שיראה צהשכלה והתצוננות לזה יאיר הקצ"ה טובה שגם פניו יהיה טובה וצינה, ומי שילך בדברי תורה למעלה מהשגתו אז נותן לו הקצ"ה טובה גם בענין הזה: רצון השי"ת הוא שהאדם בנפשו וברצונו ובדעתו ידע את ה' ואת הדרך הישרה ואת הנהגת ה' איתו, וזהו האזהרה "שמעו והאזינו" שהאדם במערכת עצמו במודעתו והכרתו יקלוט את הד"ת ללכת בדרכי ה' ולהתהלך לפניו, ולא יגבה את טובת ה' מעליו לומר הנה הנהגת ה' וטובו ינחני במעגלי צדק מדעתי ושלא מדעתי בהכרתי ושלא בהכרתי, כי הקב"ה הרי הוא בוראי יוצרי מבטן והוא אשר יברר ויתקן וישלים את הכל כרצונו כי הוא הבורא הוא המנהיג הוא הראשון המתחיל הוא אחרון לגמור, וא"כ מה לי בעבודת הדיוט להתעמל בדרכים משלי בדעתי הפחותה והקטנה והרי הקב"ה הוא יודע את הכל ומעשיו ודרכיו מושלמים וכוללים באין ערוך משלי והוא יעשה ויתקן את הכל בכוחו וברצונו בשלימות אין סוף. והתנהגות כזו נקרא שהאדם מגביה את הטובה ממנו שאינו קולט את הטובה להתהלך ולהתנהג על ידה עד שהוא עצמו יכיר וידע את ה' ואת הדרכים המתקנים ויתהלך בקדושה לפני ה', רק הוא הולך בדרכו ומחזיר פנים ופונה עורף להתהלך בחושך וברע ומשליך את הנהגת הקב"ה למעלה ורחוק ממנו שהוא ינהיג אותו למעלה ושלא מדעתו באופן של מקיף וגבוה ממנו ולא בתוך עצמו בטבעי נפשו ובהכרת דעתו. אבל האמת הוא שאמנם אכן אמת ויציב שהקב"ה הוא המנהיג והמתקן והמשלים את הכל ואין שום יוצא חוץ ושום דבר הנופל מהמערכת הכללית של הקב"ה שאינו נגמר בטוב כי הכל תחת ידו והנהגתו מקפת את כל עולמו אשר ברא ברצונו, אבל אמנם יש בהנהגתו עם בריותיו סוגי דרכים, כי באם האדם מצידו רוצה ועמל להמשיך את הטובה בליבו ונפשו פנימה להתהלך באור החיים, הרי אז הוא עצמו - דהיינו צורת אדם שלו ודעתו והרגשתו - בכלל הטובה, כי הרי זהו גדר עצמו וענינו ועבודתו להמשיך את

הטובה אליו ולהתאחד בה בהכרה ובדעת, וגם השלימות והגמר אשר מאת ה' היא באותו ענין ואופן דהיינו שהקב"ה ישלים ויתקן את זה האדם שיתברר עד תום בהכרה ובדעת ויעמוד לפני ה' בשלימות הנפש בלא שום חסרון ופגם, אבל באם מצד עצמו לא בירר את נפשו והתהלך חשכים והגביה את הטובה מלפניו, הרי הקביע והחליט את עצמו שאין חלקו באור, ואף מה שיברר השי"ת את הכל אבל יהיה זה שלא מדעתו ולא ישיג לעולם טוב והרגש והכרת הטובה רק יהיה הכל למעלה ונשגב ממנו עצמו, כי הרי הקב"ה בכל עושה שליחותו והכל מעשי ידיו העושים רצונו ומשלימים כונתו גם עצים ואבנים וכן הרשעים המגביהים את הטובה מעליהם הם ככל מעשי ה' שגם בהם ועל ידיהם נעשה רצונו ובכל עניניהם ושאוון גליהם הם בתוך מערכת הנהגתו י"ת המקפת אותם וגם על ידיהם נשלם הכונה והרצון בבריאה, אבל עם כל זאת אין הם עצמם בתוך התיקון כי אין עסק הקב"ה איתם עימם לכוון אותם עצמם בצורת אדם שלהם לעמוד לפניו בחיבתו אותם שהם כאשר הם יבואו לידי שלימות וביורור וירגישו את אור ה' כי טוב, באשר כי הם מצד מהות עצמם התרחקו מן הטוב ואינם בני אור וטוב ואין חפץ בהם.

הנהגת הקב"ה תמיד טוב, אבל תפילת האדם הוא שישגי את הטובה ויכיר

בה ואז ינעם לו וישמח בטובת ה'.

כי צאמת השי"ת נותן תמיד כל הטובות, אך שגם האדם רוצה להצינם נגד עיניו. וכמו שמתפללים ותגמלנו חסדים טובים (תפלת שחרית), והוא שיהיו טובים גם לנגד עיני האדם, כי צאמת השי"ת נותן תמיד כל הטובות. רק לפעמים הטובה צהסתר כי הקצ"ה רוצה לעשות דבר גדול לכן לא ישגיח על מעשה קטנה הנעשית לעת קצרה, כי רק לעומק ישגיח, והאדם רוצה שגם צהוה יהיה טוב. כי צאם האדם עושה למעלה מהשגתו אז מנהג השי"ת צמדה הנקרא 'עליון', וכמו שכתוב והצית הזה יהיה עליון (מלכים א' ט' ח'). ועל זה נאמר ראה אנכי נתן 'לפניכם', שהאדם יראה מפורש וכן ישיג טובה מפורשת: דעת הקב"ה הוא למעלה וגבוה מדעתנו כי גבהו דרכיו מדרכינו ומחשבותיו ממחשבותינו ואין ערוך אליו כלל וע"כ הוא ית' יכול להנהיג את העולם ואת האדם באופן שאין האדם משיג ומרגיש את הטוב והחסד הנעשה בעסקו, ואז אין נייחא אל האדם מהנהגת השי"ת איתו, שהרי הוא בתפיסתו והרגשתו רואה ומרגיש מרורע ונדמה לו שאין הקב"ה חפץ בטובתו ואינו מביט על צערו וסבלו, וזה באשר שהנהגת השי"ת הוא עליון ורם וגבוה מתפיסתו עד שאינו נראה ונגלה ומובן אליו הטוב הגנוז

ואלה יעמדו על הברכה
להפצת אור תורת רבוה"ק זיע"א

לרמות הרב לוי מרדכי בן פייגה דבורה
לרפ"ש בתוך שאר חולי ישראל.
נתנדב ע"י משפחתו.

החפץ בעילום שמו
זכות רבינו בעל המי השלוח זיע"א תגן עליו להיושע
בכל טוב סלה

נתנדב להצלחת הבה"ח אהרן קרמר נ"י
נתנדב ע"י משפחתו.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק מנדל ב"ר ישעיה שנוור ז"ל
נלב"ע י"ד תמוז תשפ"א
הונצח ע"י משפחתו שיחי'

והנסתר בההנהגה עימו, ונשאר הוא עצמו - בדעתו ובהרגשתו - מלא
כעס ומרורים, וע"ז מבקשים "ותגמלני חסדים טובים" שהחסדים יהיו
נראים וגללים ומורגשים שהם טובים בהבנת והרגשת האדם וישמח
וירווח ליבו בהכרת הטוב שהשי"ת גומל איתו וזהו שלימות ואמיתות
הטובה והכונה הנרצה, וזה כל פרי תפילתינו להמשיך הטוב והחסד
שיהיה בהתגלות ובהכרה, אבל כשהשי"ת מנהיג את העולם בדעת
עליון אז אין לאדם נייחא ואינו רואה את הטוב, וכן אלו המגביהים את
הטוב מלבוא לעולם שישאר הטוב בהעלם ועליון מהכרת ודעת עצמם,
אצלם ישאר הטוב והבירור בסתר עליון בעולמו של הקב"ה עליון
ולמעלה ורם מתפיסתם והכרתם אבל הם כמו שהם במהות עצמם
הם נזופים ומנותקים וכרותים מן האור והטוב ולא יתחברו ולא יכירו
את הטוב לעולם.

ראה אנכי נתן לפניכם היום צרכה וקללה (הדיוק הוא על חיבת
אנכי). היינו שהאדם יציט ויראה כי השי"ת חי וקיים ולא יוכל האדם
להטעותו. כי אומות העולם כל מה שנראה אף שיעצדו את ה'. הוא
כדי שישגו איזה כח להם ואח"כ יעשו מה שלצם חפץ. וכמו שנתצאר
בפרשת בלק. וכמזואר בשלהי מנחות (ק"י א'). דקרו ליה אלהא
דאלהא. וכן יכול האדם לעשות כל המלות אף בכוונות עמוקות. אף
כי הכוונות הם גם כן גולמות. וזה דאיתא בגמרא (חגיגה ט' ז').
ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד. מאה
פעמים היינו בכל הכוונות. ואחד היינו להמליך את הקב"ה שהוא חי
וקיים לעד: (בית יעקב (הכולל) פרשת ראה)

בשורה טובה לדורשי ה' וטובו

זמני השיעורים הקבועים המתקיימים בעזהשי"ת מידי שבוע

מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א בספרי רבותינו הקדושים מאיז' בצא וראדזין זיע"א

ביום רביעי בלילה בשעה 23:00
בבית המדרש דרוהביטש
רחוב מלאכי 9 בעיה"ק ירושלים

שיעור באנגלית ביום שלישי בערב בשעה 21:00
בבית המדרש ראדזין
רחוב חיים מיכלין 3 בית וגן

ביום שני בערב בשעה 21:00
בבית החסידים 'סטוטשין'
ברחוב גבעת משה, 5

שמעו ותחי נפשכם

לקבלת הגיליון השבועי במייל נא לשלוח מייל ל ri0583256436@gmail.com

To receive the weekly newsletter by email, please send an email to ri0583256436@gmail.com

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה ולישול חלק בהוצאת הגליון, נא לפנות למערכת במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו.

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

י"ל ע"י עמותת מורשת בית איז' בצא ראדזין ע"ר